

[Alfred Kristensen.]

beløbet på grundlag af foregående års indtægt, men at det er af den flydende indtægt, man betaler selve skatten. Det er nu engang et synspunkt, som den jævne skatteborger ikke kan begribe, og han føler sig i højeste grad forurettet. Jeg mener, at vi burde have haft lejlighed til at drøfte dette problem med de myndigheder, der i praksis beskæftiger sig hermed.

Vi har endvidere en ret stor kategori af skatteydere, der er bosiddende her i landet, men har indtægter flydende fra en eller anden kilde i udlandet. De behandles forskelligt, og det kan vel ikke undgås, så længe der ikke er aftaler med alle lande. I nogle af de lande, hvormed der ingen aftale er, findes der betydelig afvigende regler med hensyn til, hvorledes man skal forholde sig overfor disse indtægter. Man har f. eks. en vis grundregel om, at indtægter, som er kommet ud over landets grænser, er skattepligtige og ligeledes indtægter, som forbruges i det pågældende land, men de øvrige indtægter, som ikke hjemtages, går fri indtil videre. Her er der også et problem, som burde have været drøftet på en anderledes grundig måde, end tilfældet har været.

Den bistandsydelse eller bistandsaftale, som forsåvidt er det ny eller det mere vidtgående i forslaget, tror jeg, det er rigtigt at indføre. Derimod synes det mig tvivlsomt, hvad § 4 tilsigter. Det synes, som om man vil ind på at flytte ansvaret fra de kommunale myndigheder et andet sted hen. Jeg er ikke helt sikker på, om jeg har ret, men jeg kan ikke læse paragraffen anderledes, end at det er det, man tilsigter. Når man ser lovforslagets bemærkninger, må det forstås således, at det, der er udtrykt i § 2, 1) og 2), hvor der står „eller lignende art“, tilsigter at udvide statsskatte reglen, som sorterer under finansministeriet, til også at omfatte de kommunale myndigheders skatteforhold. Jeg er ikke sikker på, at de kommunale myndigheder vil være begejstrede for, at vi her i rigsdagen, såvidt jeg kan se uden at forhandle med dem, vedtager bestemmelser, som kan få følger, man i hvert fald efter mit skøn ikke i øjeblikket kan overse.

Jeg beklager, at vi ikke har haft lejlighed til at søge at finde frem til, hvad meningen er med nogle af de bestemmelser, der er tale om, men skal iøvrigt, som forholdene er, anbefale forslaget til vedtagelse.

Federspiel: Jeg kan ganske slutte mig til de bemærkninger, som den ærede ordfører for socialdemokratiet hr. Alfred Kristensen fremsatte om ønskeligheden af, at vi havde haft mere tid til drøftelse af dette ganske overordentlig udviklede spørgsmål om dobbeltbeskatning. Det er jo tit med lovforslag på samme måde som med apotekervarer: de ubehagelige ting indkapsles i et dække af sukker og chokolade. Lovforslaget opererer med begrebet undgåelse af dobbeltbeskatning, men det er i lige så høj grad denne lovgivnings formål at forhindre, at folk ikke bliver beskattet noget sted. Det må i vore dage siges at være et anerkendelsesværdigt formål at søge at hindre, at folk unddrager sig den borgerpligt, det er at betale skat.

Der er imidlertid en tredje virkning af disse dobbeltbeskatningsoverenskomster, som jeg synes man ikke bør overse. Det er, at de meget vel kan virke til at fremme forretningsforbindelsen landene imellem. Man vil meget hyppigt have opmærksomheden henvendt på de lande, hvor beskatningsforholdene er sådan, at det lønner sig at anlægge datterselskaber, oprette virksomheder indenfor et bestemt område. Jeg går ud fra, at man fra ministeriets side vil have opmærksomheden henvendt også på denne side af disse regler, navnlig ved anvendelsen af bestemmelserne i § 2, der selvfølgelig kun vil blive bragt i anvendelse efter nøje overvejelse af skatteforholdene i de to lande, det drejer sig om, dette land og det land, man afslutter overenskomst med.

Der er endnu et punkt, som jeg vil mene man bør være opmærksom på. Ved andet punkt i § 2 åbnes der mulighed for her i landet at inddrive udenlandske skatter ved gensidig overenskomst med et fremmed land. Nu går jeg ud fra, at man kun vil afslutte sådanne overenskomster med lande, hvis beskatningsforhold er nogenlunde svarende til vore, men jeg vil dog anbefale, at man tillige undersøger, om det i virkeligheden er juridisk holdbart at gå så vidt, at man ved en bemyndigelseslov kan gribe ind i noget, som hidtil har været betragtet, i hvert fald af jurister, som ganske ukrænkeligt, nemlig konkursordningen. Efter den fulde rækkevidde af denne bestemmelse i § 2 skulle det i virkeligheden ved international overenskomst kunne bestemmes, at f. eks. en argentinsk skat i et dansk konkursbo skulle kunne anmeldes som privilegeret krav på lige fod med lønkrav o. s. v.